

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΣΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ : «ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ».

Μιά έκπληξη και έξαιρετική ευχαρίστηση έδοκίμασα στο Πειραματικό Σχολείο τής πόλεώς μας τὸ βράδυ τής 27ης Ὀκτωβρίου. Τὸ σχολεῖο ἔδινε τὴ γιορτὴ του γιὰ τὴν ἱστορικὴ 28η Ὀκτωβρίου 1940. Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου τοῦ σχολείου γεμάτη ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν μαθητῶν καὶ ἀπὸ πολλοὺς διανοουμένους καὶ ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων. Ὑστερα ἀπὸ τὴ μουσικὴ προσφορὰ τής Ὀρχήστρας καὶ Χορωδίας τοῦ Σχολείου ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Εὐ. Καραηλία, ἐπαίχθηκε ἓνα θεατρικὸ ἔργο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τής Ἑκτῆς τάξεως, γραμμένο εἰδικὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τής ἡμέρας,

ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ θρίαμβο στὰ Βορειοηπειρώτικα βουνά.
Μέσα στὶς τρεῖς μικρὲς πράξεις του ὁ τεχνίτης του μὲ ἀδρὲς πινελιὲς καὶ

ζωηρὰ χρώματα ἐζωντάνεψε ὅλο τὸν ἥρωϊσμό κι' ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό ποὺ ἐθέρμαινε τὶς ἑλληνικὲς καρδιὲς τὴν ἐποχὴ τοῦ 40.

Ἡ ὑπόθεσή του : Σ' ἓνα χωριὸ τής Βορ. Ἠπείρου, ποὺ ἐστέναζε κάτω ἀπὸ τὸν Ἰταλοαλβανικὸ ζυγὸ, ζῆ ἡ οἰκογένεια τής γρηᾶ Νικήταινας, ποὺ τὸν ἄντρα της τὸν ἔχουν σκοτώσει οἱ Ἀρβανιτᾶδες. Ὁ μεγαλύτερος γυιὸς της ὁ Βαγγέλης ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴ φτώχεια νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς δραγουμᾶνος στοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ εἶχαν καταλάβει τότε τὴν Ἀλβανία (Δὲν εἶχε ἀκόμη κηρυχθῆ ὁ ἑλληνοἰταλικὸς πόλεμος). Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ σχολιάζεται ἀπὸ τοὺς συχωριανούς του μὲ δυσμένεια γιὰτὶ ἔρχεται σὰ μιὰ δεύτερη προσ-

βολή, ύστερα από την προηγούμενη παντρεία τῆς μοναχοκόρης κι' ἀδελφῆς Ἑλένης μὲ ἓνα Ἰταλὸ ἀξιωματικό. Ὁ μικρότερος γυιός της, ὁ Κωσταντῆς, πού εἶναι φλογερός πατριώτης, διαμαρτύρεται στὴ μάνα του γιὰ τὴ διαγωγή τῶν δύο ἀδελφῶν του καὶ συγκρούεται μὲ τὸ Βαγγέλη, προσπαθῶντας νὰ τὸν φέρῃ στὸν καλὸ δρόμο. Τότε ξεσπάει ὁ πόλεμος κι' ὁ Κωσταντῆς μὲ ἄλλους τέσσαρες συχωριανούς του περνᾶνε τὰ σύνορα καὶ πᾶνε ἐθελοντὲς στὸν ἑλληνικὸ στρατό. Αὐτὸ κάνει ὑπόπτο τὸ Βαγγέλη στοὺς Ἰταλοὺς καὶ στέλνουν ἓνα κατάσκοπο Ἀρβανίτη (τὸ Μουσταφᾶ Βρυώνη) γιὰ νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ. Ὁ Βαγγέλης πού κατὰ βάθος εἶναι πάντα Ἕλληνας, συνέρχεται, σκοτώνει τὸν Ἀρβανίτη, σπεύδει καὶ περνάει τὰ σύνορα κι' ἐνώνεται μὲ τὴ διμοιρία τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ συνάντηση τῶν ἀδελφῶν πολὺ συγκινητικὴ. Στὴν ἀκόλουθη μάχη σκοτώνονται καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια πολεμῶντας γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ὑφαίνεται τὸ ὅλο ἔργο μὲ πολὺ καλὸ σκιτσάρισμα τῶν χαρακτήρων, καὶ μὲ διάλογο πού μαζί μὲ τὴν πλοκὴ κρατεῖ ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν καὶ προκαλεῖ ρίγη συγκινήσεως. Ἡ φυσικότητα κι' ἀληθοφάνεια ἦταν τέτοια, πού ἔκαμε τὸ θεατὴ νὰ πιστεῦῃ πὼς βλέπει τὴν πραγματικότητα, τὴν πραγματικότητα τοῦ 1940, στὴν ὁποία μεταφέρθηκε καὶ ζοῦσε μαζί μὲ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου.

Ὅλοι οἱ μαθηταί, ἐρασιτέχνες ἠθοποιοί, ἔπαιξαν πολὺ καλὰ τοὺς ρόλους των, ἰδίως ὁ Α. Δημητριάδης ὡς Βαγγέλης, ὁ Στ. Νέστορος ὡς Κωσταντῆς, ὁ Νικ. Ἀρσλάνογλου ὡς Νικήταινα, ὁ Α. Θεολογίδης ὡς μπαρμπαλιάς. Πολὺ καλὸς ἦταν ὁ Δ. Χατζησακκούλας (Βρυώνης), ἂν καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα κάπως ὑπερβολικός. Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειώσω τὴν ἐξαιρετὴ σκηνογραφία ἰδίως τῆς Γ' πράξεως.

Ἔμαθα ὅτι τὸ ἐργάκι αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πειραματικοῦ κ. Βασ. Δεδούση. Τὸν συγχαίρω εὐκρινὰ καὶ τοῦ συνιστῶ νὰ τὸ τυπώσῃ καὶ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ προσφέρῃ μεγάλη ὑπηρεσία στὴν ἐκπαίδευση, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἔργα γιὰ τὶς ἐθνικὲς ἐορτές.

Τέλος αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωση νὰ συγχαρῶ ὅλο τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ Σχολείου καὶ ἰδιαίτερος τὸν ἐμπνευσμένο ὀδηγητὴ πού τὸ διευθύνει κ. Ι. Ξηροτύρη, γιὰ τὴν ὠραία αὐτὴ γιορτὴ πού ἦταν καὶ γιὰ τοὺς μαθητὰς καὶ γιὰ τοὺς θεατὰς ἓνα ἐξαιρετὸ πατριωτικὸ λουτρό.

ΗΛΙΑΣ ΘΕΡΙΝΟΣ